

PESMI

Svetlana Makarovič

JUTRO

Previdno stopaš med drobci sna.
Zvezde, te velike, blede in mile,
kopnijo v mokri svit.
Blede roke razgrinjajo noč.

Plaho srkneš srebro
iz čaše jutra.

Sivi obrazi sive noči
oslepelí strmijo v sivino.
Umirajo, naslonjeni na tvoje rame.

Previdno stopaj,
veliki, svetli dolgočasnež.

Nekaj grenkega diši
iz jutranjih zelišč.

MINEVANJE I

Pod nevidnimi stopinjami so potihnila
krila plešočih mušic.
Nič ni ostalo od teh popoldnevov.
Leno so se spletli pod nebo
in izginili v čas.

Bile so trave
in regratove lučke in slak,
vonji prsti, timijana in akacij,
mokrih las v soncu;
bile so vroče utrujene roke v pesku.

Nič ni ostalo,
razen rjavine.
Nekaj časa bomo še živeli v rjavem
kot mravlje.

Potem nam bodo drevesa vrnila šepet.
Veter bo vsrkal vonje iz planjave sveta,
dež bo posmehljivo padal v prazno.
Siveli bomo z nebom.

Čas se opoteka k temnim vratom.

MINEVANJE II

Nekje v naraščajočih teminah
čutim prve opojne slutnje smrti.

Čutim mehko praznino jalovih srečanj.
Z vso predsmrtno silo dehtijo
neoplojeni cvetovi sreče in žalosti.

Prišla bo, z brezbržnim nasmehom,
grozljiva v svoji nezavedni dobroti.

Tiho bo odlomila zapozneli cvet
s samotne veje. In nikogar ne bo,
ki bi mi grenil slovo.

TA VEČER

Ta večer se ustavim pri tebi.
Zvežem ti roke
s tankimi nitmi svojih želja.
Zavriskam v temne dvorane tvojih oči
in poslušam svoj odmev.

Vzamem si tvoj nemir
in odvihram z njim
naprej, daleč proč.

Nocoj zarišem vate
zlato grenko sled
tega večera.

VPRAŠANJE

V tebi sem ljubila veter,
vonj zemlje,
svetlobo listja,
daljavo svojih lastnih popotovanj.

Ljubila sem svoj odsev v tebi.
Ljubila sem svoje roke v tvojih.

Oprosti mi. Tako pozno se vračam
iz svojega objema. Zdaj sem
onemogla naplavina kalnega valovja,
raztrgana ovijalka, potok brez struge
in zamujeno
obupano vprašanje: kdo si?

ČAKANJA

Presiplješ svoja čakanja
skozi te izmučene dlani.

Ne čakaj več, sika veter,
ne čakaj več, šepeče molk mraka,
nihče te ne bo zadržal,
ko boš odhajala.
Ne čakaj več, nezavedno ponavljajo
tvoje izsušene ustnice.

Vendar tvoje oči še strmijo navzgor,
uporne in čiste.
Tako čakaš. Čakaš,
dokler se nepremičnost usojenosti
ne vpoji vate.

Medtem počasi drsijo
kaplje časa po tvojih licih.

IZGUBLJENOST

Plesati.

Vsakdo lahko dobi krila to noč.

Vsa črna letaje plešem to noč
po grobovih joka.

Plesati.

Roko v roki s strupenim pajkom.

Lice ob licu s strupenim pajkom.

Vsakdo se mora smejati.

Smejati to noč.

Plesati. Glava ... glava mi je ostala
nekje v vrbovih vejah.

Plesati. Globoko v grobu
negibno leži pod težkimi kamni
mrtvi obraz upanja ... Plesati!

SPREMEMBA

Michel Butor

Vlak, ki je odpeljal, kot odpelje sleherni dan, ob osmih deset z Lyonske postaje v Parizu in ki mu je, kot kažeta navzkriž položena nožek in viličice, priključen jedilni voz, in tudi jedilni voz, kjer si že bil, kot sta bila v njem tudi mlada zakonca, in kamor boš šel spet kosit, večerjat pa ne, ker bo tedaj namesto njega že drug, italijanski, se bo ustavil v Dijonu in odpeljal dalje ob enajstih osemnajst, vozil skozi Bourg ob trinajstih dve, zapustil ob štirinajstih enainštirideset Aix-les-Bains (na hribih okoli jezera bo najbrž že sneg), se ustavil za triindvajset minut v Chambéryju, da počaka na zvezo, na meji pa bo stal zaradi pregleda ob šestnajstih osemindvajset do sedemnajstih osemnajst (hišica za imenom postaje Modane je hieroglif, ki pomeni carino), na torinsko postajo Piazza Nazionale bo pripeljal ob devetnajstih šestindvajset (o, takrat bo že zdavnaj noč), odpeljal z nje ob dvajsetih pet, zapustil postajo Piazza Principe v Genovi ob dvaindvajsetih devetintrideset, dospel v Piso ob enih petnajst, končno pa v Rim—